

Arrest

nr. 285 807 van 7 maart 2023

in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DE NEVE *loco* advocaat P. VAN ASSCHE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 11 januari 2021, dienen op 13 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, worden de dossiers van verzoekers op 4 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar eerste en derde verzoekster gehoord worden op 23 juni 2022 en tweede verzoekster en verzoeker gehoord worden op 23 augustus 2022.

1.3. Op 26 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend worden verstuurd op 27 september 2022.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 mei 1970 geboren in Rashidiyah in de provincie Ninewa, Irak. U bent een moslima van Koerdische origine. U bent analfabeet en u heeft nooit gewerkt. Uw broer I., I. (CG X, o.v.X) verliet Irak in 2006 en kreeg in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Bij de inval van de Islamitische Staat (IS) in 2014 vluchtte u samen met uw ouders, uw zussen Sa.I.M.M. (CG X o.v.X), F.I.M.M. (CG X, o.v. X), uw broer Se. en zijn gezin, waaronder uw neef Z.S.I.M. (CGX, o.v.X), naar het dorp Bakrama in de Koerdisch Autonome Regio. Jullie gingen in een onafgewerkte woning wonen. Ook daar mochten jullie niet naar buiten aangezien uw grootvader in het verleden in een stammenprobleem verwickeld was. Aangezien de levensomstandigheden in Bakrama zeer moeilijk waren, besloot uw vader met al zijn kinderen en kleinkinderen het land te verlaten.

In mei 2019 vertrokken jullie met de bus naar Turkije. In Istanbul gingen jullie op zoek naar een smokkelaar. Aan de grens met Griekenland werden jullie betrapt. Een man naast u was aan het discussiëren met een Griekse man. De man wilde hem slaan, maar sloeg per ongeluk tegen uw nek. U verloor het bewustzijn. Jullie werden teruggestuurd naar Turkije en reisden opnieuw naar Bakrama. In februari 2020 probeerden jullie opnieuw. U had echter te veel pijn aan uw nek en u werd medische behandeld in Turkije. Jullie keerden terug naar Bakrama waar jullie nog tot oktober 2020 verbleven. In oktober 2020 vertrokken jullie opnieuw met de hele familie. U slaagde er dit keer in samen met uw zussen Sa., F. en uw neef Z. om Griekenland te bereiken. Uw ouders, uw broer en zijn gezin werden echter opnieuw tegengehouden. Uw ouders wonen momenteel terug in Bakrama. Uw broer en zijn gezin zijn opnieuw vertrokken en bevinden zich ofwel in Turkije ofwel in Griekenland.

U kwam op 11 januari 2021 aan in België. U diende op 13 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en van uw moeder, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van de gezinssamenstelling, een originele arbeidsovereenkomst bij uw broer in België en foto's van uw ouders in het huis in Bakrama.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u geopereerd werd aan uw nek. U voegde er evenwel aan toe dat dit u niet zou belemmeren tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS A. p.2). Tijdens het gehoor klaagde u over nekpijn (CGVS A. p.8). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aangeboden om recht te staan of zich te verzetten wanneer het te erg werd (CGVS A. p.8).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gbezerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde, net zoals uw zussen en uw neef, aan dat u bij terugkeer naar Irak vreest om problemen te ondervinden gelinkt aan de bloedwraak. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. U, uw zussen en uw neef slaagden er niet in om enige details te verschaffen over de bloedwraakkwestie, wat bijzonder opmerkelijk is indien u werkelijk om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst.

U verklaarde dat u heel uw leven in Irak binnen zat, zowel in Ninewa als in Bakrama. U mocht niet naar buiten omwille van een bloedwraakprobleem omdat u bang was om gedood te worden (CGVS A. p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat het probleem begon toen uw grootvader nog leefde. U wist er verder echter in het geheel niets over te vertellen (CGVS A. p.15). Sa. en F. hadden evenmin informatie over het bloedwraakprobleem. Ze wisten er helemaal niets van. S. voegde er aan toe dat uw vader er niets over wilde vertellen aangezien vrouwen teveel zouden praten (CGVS Sa. p.14, F. p.4). Aangezien jullie volgens jullie verklaringen nooit een voet buiten het huis gezet hebben, zelfs niet om naar school te gaan of boodschappen te doen, kan deze uitleg haar onwetendheid allerminst verschonen (CGVS Sa. p.7, p.8, p.14). Ook Z. kon weinig toevoegen. Hij verklaarde dat hij geslagen werd als hij naar buiten wilde gaan. Hij wist wel te zeggen dat er bij een stammenprobleem doden waren gevallen, maar hij kon al evenmin uitweiden over wat de oorzaak van het probleem nu precies zou zijn geweest of zelfs over welke stam het precies ging (CGVS Z. p.7, p.8). U, noch uw zussen of uw neef slaagden er in om het probleem te concretiseren. Aangezien het bloedwraakprobleem toch al meerdere generaties zou hebben gespeeld en u het aanhaalt als reden waarom u uw land verliet, mag er verwacht worden dat u hier gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Dat jullie niet het minste informatie hebben over een bloedwraak die al zeer lang het leven van jullie familie zou beheersen, maakt dat aan uw verklaringen hierover geen enkel geloof kan gehecht worden.

Bovendien heeft blijkens jullie verklaringen niemand van het gezin ooit concrete problemen ondervonden gelinkt aan de bloedwraak (CGVS F. p.4, S. p.13, A. p.12, Z. p.8). Zelfs uw vader bleef hier van gespaard (CGVS A.p.12, F. p.4). Uw vader is ondertussen een oude man en hij werkte wel buitenhuis in zowel Mosul als Bakrama (CGVS A. p.12, F. p.4). Moest er daadwerkelijk een bloedwraakprobleem zijn, kan er aangenomen worden dat het –zeker in het geval van uw vader- wel tot problemen zou geleid hebben in het verleden. Dat u en de rest van de familie in het verleden nooit enig concreet probleem ondervonden hebben gelinkt aan de bloedwraak, roept wederom vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

In 2019 besloot uw vader opeens dat jullie het land dienden te verlaten. Niemand van u, uw zussen of uw neef maakt gewag van een concrete vluchtaanleiding. Op de vraag waarom jullie opeens dienden te vertrekken in 2019, antwoordde F. dat de vader het beslist had en dat jullie moesten volgen. Ze had niet gevraagd naar de reden, want er werd toch niets verteld aan vrouwen, zo liet ze optekenen (CGVS F. p.15). Dat jullie ook hierover niets weten aan te brengen, roept eens te meer vragen op. Wanneer een dergelijke beslissing valt, die heel jullie leven zou veranderen en dus behoorlijk ingrijpend is, kan er aangenomen worden dat er tussen de zussen onderling wel gediscussieerd zou worden over de reden waarom jullie nu plotseling dienden te vertrekken. Er werd echter niets speciaals verteld, volgens F. (CGVS F. p.15). Dit is zeer weinig geloofwaardig. Bovendien kan er aangenomen worden dat, moest het bloedwraakprobleem dermate problematisch zijn, jullie al veel sneller het land zouden verlaten hebben. Hiermee geconfronteerd kon F. niet van repliek dienen (CGVS F. p.17). Ook Z. had hier geen uitleg over. Het was de beslissing van de grootvader, zo zegt hij (CGVS Z. CGVS p.8, p.9). Daar het stammenprobleem reeds jarenlang aansleepte en jullie pas in 2019 een eerste keer probeerden het land te verlaten, ondergraaft dit niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Hoewel jullie vertrokken waren omwille van het bloedwraakprobleem en ondanks de penibele woonomstandigheden keerden jullie meermaals terug naar hetzelfde dorp, Bakrama. Uw eerst vertrek was in mei 2019, de tweede keer was in februari 2020 en de derde keer was in oktober 2020 (CGVS A. p.13). Tussen mei 2019 en oktober 2020 hebben er zich evenmin concrete problemen voorgedaan (CGVS S. p.15). Ook dit wijst er op dat aan uw verklaringen over de bloedwraak en het ernstige karakter ervan geen enkel geloof kan worden gehecht.

Voorts kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk van 2014 tot 2020 in Bakrama woonde. U woonde volgens uw verklaringen samen met uw ouders, uw zussen, uw broer en zijn gezin (8 personen), dus 13 mensen in totaal, in een vervallen woning zonder deuren of ramen (CGVS A. p.9). U en uw zussen beschreven de indeling van het huis echter op verschillende manieren. Aangezien u, uw zussen en de rest van de familie gedurende bijna zeven jaar in de woning verbleven zouden hebben en deze nooit zouden hebben verlaten, kan er aangenomen worden dat u in staat bent om deze nauwkeurig te

beschrijven. U slaagde hier allerm minst in, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gedurende zeven jaar in die woning in Bakrama verbleven heeft in het gedrang brengt. U beschreef het huis in Bakrama als volgt: het was geen echte woning, het waren enkel vier muren. Er was geen stromend water, enkel een watertank. Er was wel elektriciteit in het huis aanwezig en het huis werd met een kachel verwarmd (CGVS A. p.12). S. stelde eveneens dat het huis in slechte staat was. Het was niet opgedeeld in verschillende ruimtes. Het was niet duidelijk waar de kamers waren en waar de keuken en de badkamer waren. Ze gaf vervolgens aan dat de badkamer boven was (CGVS S. p.12). De oppervlakte van het huis vergeleek ze met de grootte van het gehoorlokaal op het CGVS (7 meter op 5 meter bij benadering). Vervolgens wijzigde ze haar verklaringen opnieuw en stelde ze dat er twee ruimtes waren (CGVS S. p.13). F. had nog een andere beschrijving van het huis in Bakrama. Ze verklaarde dat het huis verschillende kamers had, het was niet duidelijk welke kamer voor wat bestemd was. Het huis was niet af (CGVS F. p.13). F. antwoordde ontwijkend en verklaarde dat het huis eigendom van andere mensen was, dat jullie er niets mee konden doen en het dus niet konden inrichten. Nu kan er verondersteld worden dat wanneer een familie van 13 personen gedurende ettelijke jaren in een huis woont, de kamers wel een bestemming zouden gekregen hebben. Na lang aandringen verklaarde ze dat er een kamer was voor Se. en zijn gezin, een kamer voor u, uw zussen en de ouders en een living. De ruimtes werden door een niet bezette muur gescheiden. De living en de kamers waren elk zeven op vier meter. Voorts was er een trap naar boven waar een kleine kamer was. Deze kamer werd niet gebruikt volgens F. (CGVS F. p.14). Op basis van de deviante verklaringen aangaande de beschrijving van het huis, kan er geen geloof gehecht worden dat jullie daar zo lang gewoond hebben.

Verder is het niet aannemelijk dat jullie zo lang in een dergelijke woning bleven wonen. U stelde dat jullie arm waren en geen keuze hadden (CGVS A., p.9). Nu blijkt echter uit de verklaringen dat uw vader er in slaagde om in zijn eentje in te staan voor het levensonderhoud van 13 personen, om drie illegale reizen te betalen voor die 13 personen en bovendien twee hartoperaties te betalen (voor hem of zijn echtgenote) en voor uw nekprobleem. Als uw vader een dergelijk kapitaal had, kan er aangenomen worden dat, indien de levensomstandigheden in Bakrama dermate problematisch waren, uw vader dat geld wel op een andere manier zou aangewend hebben of op zijn minst een andere woning voor de familie gezocht zou hebben (CGVS F. p.17, CGVS A. p.9, p.10). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan jullie bewering dat jullie gedurende zeven jaar in Bakrama woonden.

Bovendien hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaring dat jullie familie van elkaar zijn omwille van volgende vaststellingen. U en uw zussen werden gevraagd naar de namen van uw ouders. Volgens u en Sa. heet jullie moeder B.S.H. (CGVS Sa.p.4). F. verklaarde initieel dat jullie moeder B.C. heette, de volledige naam wist ze niet (CGVS F. p.3). Ze liet echter correcties opmaken bij de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO): ze stelde dat de moeder B.S.H. heette en dat de protection officer verkeerdelijk C. had verstaan (zie opmerking NPO Fatima). Dat er een duidelijk verschil bestaat tussen C. en S.H. hoeft geen betoog. Het is dan ook niet ernstig om dit te wijten aan miscommunicatie. De vaststelling dat F. de naam van haar eigen moeder niet kent, wijst er op dat jullie geen waarachtige verklaringen over de familiesamenstelling afleggen.

Ook wat betreft de professionele activiteiten van uw vader en uw broer Se. legden jullie verschillende verklaringen af. Volgens u werkte uw vader in Bakrama als bewaker van een voedseldepot en werkte uw broer S. niet (CGVS A. p.9). Volgens Sa. werkte jullie vader als een bewaker van een magazijn in Bakrama (CGVS Sa. p.4). In Rashidiyah was hij als taxichauffeur tewerkgesteld (CGVS Sa. p.4). Ook Sa. verklaarde dat Se. niet werkte in Rashidiyah of Bakrama (CGVS Sa. p.14). De verklaringen van F. over deze zaken zijn evenwel sterk afwijkend. Ze verklaarde dat Se. in Rashidiyah geen vast werk had, maar sporadisch in winkels werkte. De vader vervoerde volgens haar goederen en ladingen van mensen in Rashidiyah en in Bakrama werkte hij als bewaker van een dierenstal (CGVS F. p.5). Dit laatste liet ze eveneens wijzigen in de opmerkingen die overgemaakt werden met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud: de vader zou gewerkt hebben als bewaker van een benzinstation en niet van een dierenstal (zie opmerkingen NPO F.). Dat ook dit post factum gewijzigd wordt is niet ernstig. Volgens de verklaringen van Z. werkten zijn grootvader en zijn vader in de voedseldistributie in Rashidiyah. In Bakrama werkte zijn vader niet, maar zijn grootvader was er bewaker van een benzinstation (CGVS Z. p.10). Er mogen van jullie gelijklopende verklaringen verwacht worden over de kostwinners van het gezin.

Voorts verklaarde u dat het niet goed ging met de gezondheid van de vader: de man had reeds twee hartoperaties ondergaan (CGVS A., p. 4). S. daarentegen was ervan overtuigd dat het de moeder was die twee keer geopereerd werd aan het hart (CGVS S. p.4). Op 1 juli 2022 werden de correcties inzake de notities van het persoonlijk onderhoud doorgestuurd. Zo haalde u aan dat u erg gestresseerd was tijdens het gehoor. Omwille hiervan had u verklaard dat uw vader en niet uw moeder geopereerd werd

aan het hart. Het is niet ernstig om over een dergelijke ingrijpende gebeurtenis post factum uw verklaringen te wijzigen. Temeer u nergens tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven heeft dat u stress ervoer (CGVS A. p.17). In de mail staat vermeld dat er een medisch document in verband met de operatie van de moeder toegevoegd werd, dit is echter niet terug te vinden in de PDF die werd doorgestuurd (zie opmerkingen NPO A.). Een hartoperatie is een innemende medische ingreep. Dat S. en u klaarblijkelijk niet eenduidig kunnen antwoorden op wie nu precies hartproblemen had, doet de wenkbrauwen fronsen. S. verklaarde ook nog dat er twee ooms (broers van de vader) in Zummar woonden. Deze mannen heten Mo. en Sal., zo stelde ze (CGVS Sa.a p.12). Volgens F. woonden er eveneens twee ooms langs vaderskant in Zummar. Ze heten volgens haar echter Mo. en A. (CGVS F. p.12). Van verzoekers die verklaren heel hun leven in dezelfde woning gewoond te hebben, kan verwacht worden dat ze gelijklopende verklaringen afleggen over dergelijke aspecten.

U bent de oudste dochter in het gezin. Merkwaardig genoeg was u in de verste verte niet in staat om aan te geven hoe oud uw zussen waren die momenteel in Bagdad wonen. U bleek zelfs niet in staat om aan te geven hoe oud u zelf –bij benadering- was bij de geboorte van de andere kinderen of hoeveel jaar er tussen u en uw oudste broer zit (CGVS A. p.4). Daar jullie volgens jullie verklaringen nooit buiten kwamen en altijd samen in het huis waren, kan er aangenomen worden dat jullie toch op zijn minst in staat zouden zijn om een inschatting te geven aangaande de leeftijd van de rest van de familieleden. U verklaarde voorts dat de drie zussen die in Bagdad woonden soms op bezoek kwamen in Mosul en maar heel af en toe in Bakrama (CGVS A. p.6). Dit werd dan weer ontkend door Sa. die verklaarde dat de zussen nooit op bezoek kwamen, niet in Rashidiyah en evenmin in Bakrama (CGVS Sa. p.6). Bij de correcties aangaande de NPO liet A. optekenen dat de zussen enkel in Rashidiyah op bezoek kwamen, maar nooit in Bakrama (correcties NPO A. p.6). Aangezien jullie altijd thuis waren, kan er aangenomen worden dat het bezoek van de zussen uit Bagdad een aangename verandering is in het dagelijkse leven. Dat jullie ook hier geen gelijklopende verklaringen over afleggen, ondergraaft jullie verklaring dat jullie altijd samen woonden in Rashidiyah en Bakrama en dus eveneens jullie aangehaalde familiesamenstelling. U en uw zussen konden evenmin informatie verschaffen over de echtgenoten van de in Bagdad wonende zussen. Volgens Sa. waren het vreemden (CGVS Sa. p.6). Ook F. wist niet bijzonder veel te vertellen over de zussen in Bagdad. Sh. zou getrouwd zijn met een zekere Ma., maar ze had evenmin enig idee waar ze verbleef in Bagdad (CGVS F. p.6). De mannen van de twee andere zussen Z. en H. waren volgens F. ook vreemden. F. slaagde er evenmin in een tijdsindicatie te geven over wanneer de zussen getrouwd waren en naar Bagdad verhuisden. Eerst verklaarde ze dat ze drie of vier jaar geleden gehuwd waren om vervolgens te verklaren dat ze al voor het vertrek uit Rashidiyah gehuwd waren en dat er tussen de huwelijken telkens twee of drie jaar zat (CGVS F. p.7). Het is toch wel zeer vreemd dat jullie niets weten over wanneer de zussen gehuwd zijn of met wie. Een huwelijk in de context die jullie schetsen, met name u en uw zussen die nooit buiten het huis kwamen, kan nochtans bestempeld worden als een markante gebeurtenis waarvan verwacht kan worden dat hier enige informatie over verstrekt kan worden.

Wat betreft uw verklaringen en die van uw zussen en uw neef aangaande het vertrek uit Rashidiyah en de omstandigheden die hier aan de grondslag lagen, moet worden gesteld dat deze allerminst doorleefd zijn en bovendien als uiterst beknopt en doorweven met een aantal tegenstrijdigheden te beschouwen zijn. U kwam niet verder dan te stellen dat IS de stad binnenviel, dat er overal gevechten waren en dat uw vader zei dat jullie moesten vertrekken (CGVS A. p.7). U was nog jong, zo verklaarde u. Jullie waren bang en huilden (CGVS A. p.7). Nu kan er aangestipt worden dat u in 2014 de leeftijd van 44 jaar had bereikt. U kan zich aldus niet verschuilen achter kinderlijke onwetendheid. Ook Sa. haar verklaringen waren weinigzeggend. Ze herinnerde zich niets meer door de schrik, zo stelde ze (CGVS Sa. p.10). De inval van IS was ineens gebeurd, zegt ze, 'ze waren plots overal'. Toen IS Irak binnenviel waren jullie vertrokken. Er waren geen gevechten in de wijk en jullie huis werd later gebombardeerd, zo liet ze optekenen (CGVS Sa. p.10). Z., die op dat moment 13 jaar was, kon eveneens zeer weinig vertellen. Hij hoorde de oudere mannen zeggen dat iedereen dood ging gaan, zo schetst hij. Er kan verder aangenomen worden dat een vertrek van 13 personen toch wel enige organisatie met zich meebrengt. Ook daar wist hij niets meer van. Hij kon zich enkel herinneren dat hij in de auto moest stappen. De weg verliep ook niet chaotisch, aangezien IS nog niet in de stad was volgens hem (CGVS Z. p.5). Geconfronteerd met de verklaringen van u en uw zussen hierover, die duidelijk stelden dat IS al wel in de stad aanwezig was en dat er reeds gevechten waren (CGVS Z. p.5), wijzigde hij simpelweg zijn verklaringen.

Ook over de vlucht uit Rashidiyah zelf konden jullie niet overtuigen in jullie verklaringen. U haalde aan dat uw vader een wagen gehuurd had om de familie in veiligheid te brengen. U beschreef deze initieel als een kleine passagierswagen. Aangezien jullie met een grote groep mensen vertrokken, meer bepaald uw ouders, uw broer en zijn gezin -8 personen-, u en uw twee zussen, dus 13 personen in totaal, is het vanzelfsprekend dat jullie niet allemaal in een kleine wagen passen (CGVS A. p.6, p.7, p.8). U paste

vervolgens uw verklaringen aan en stelde dat het geen gewone kleine wagen was, ook geen grote maar een 'soort kleine wagen', er was genoeg plaats, jullie konden er allemaal in (CGVS A. p.7, p.8). De kleur van de wagen had u ook niet gezien, het was immers donker. U kon evenmin aangeven rond hoe laat jullie het huis verlieten (CGVS A. p.8). Sa. kon evenmin gedetailleerde verklaringen over de vlucht uit Rashadiyah verschaffen en antwoordde ontwijkend op de vragen. Ze werd gevraagd of iedereen een zitplaats had, waarop ze zei dat jullie jullie plan trokken en dat het niet comfortabel was. Misschien zaten er personen op de grond, ze wist het eigenlijk niet. Verder dan aan te geven dat het niet gemakkelijk was maar dat het gelukt was, kwam ze niet (CGVS Sa. p.11). Ook Sa. kon niet toelichten wanneer jullie vertrokken waren of hoe lang jullie onderweg waren (CGVS Sa. p.11, p.12). Het is ongeloofwaardig dat niemand van het gezin er ook maar enigszins in slaagt om ietwat gedetailleerde verklaringen af te leggen over de vlucht uit de stad. Het is immers een ingrijpende gebeurtenis die heel jullie leven zou hebben gewijzigd.

Tot slot zijn de verklaringen aangaande jullie documenten evenmin geloofwaardig. Volgens uw verklaringen heeft uw broer de rugzak met de belangrijke documenten tijdens de reis verloren in het water (CGVS A. p.14). U verklaarde vervolgens dat de smokkelaar uw paspoort had ingehouden nadat u de rivier had overgestoken, om daarna uw verklaringen wederom te wijzigen door te stellen dat uw vader uw paspoort nog had (CGVS A. p.15). Volgens Sa. had de smokkelaar in Turkije jullie paspoorten ingehouden (CGVS Sa. p.15). U verklaarde dat uw moeder de identiteitskaart had en deze naar u had opgestuurd. U had er geen verklaring voor waarom uw vader uw paspoort dan niet doorstuurde (CGVS A. p.16). Dergelijke verklaringen doen vermoeden dat jullie geen waarheidsgetrouwe verklaringen afleggen over waar uw paspoort momenteel is. Het vermoeden rijst bijgevolg dat jullie deze documenten wensen achter te houden en op die manier geen volledig en transparant zicht willen bieden op jullie identiteit, reisbewegingen en eventuele verblijfsvergunningen in derde landen of visa die jullie verkregen zouden hebben.

U legt verder vage verklaringen af over de plaats en tijdstip van de afgifte van uw paspoort. U had een paspoort dat u gebruikte om in 2019 het land te verlaten. U had er geen idee van wanneer u - ten opzichte van uw vertrek het document was gaan afhalen. U wist verder evenmin waar het afgeleverd was: Dohuk of Zakho, u had er geen idee van. U verschool zich wederom achter uw vader die alles besliste waardoor u van niets wist (CGVS A. p.10). Om een paspoort aan te vragen heeft een Iraaks burger een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs nodig. Sa. kon zich niet herinneren of ze de identiteitskaart voor of na de aanvraag van het paspoort had laten vernieuwen (CGVS Sa. p.9). F. dacht dan weer dat ze met de identiteitskaart die afgeleverd werd in 2020 haar paspoort in 2019 was gaan afhalen. Aangezien men een identiteitskaart nodig heeft om een paspoort aan te vragen, is het niet mogelijk om met de identiteitskaart die in 2020 werd afgeleverd een jaar eerder een paspoort aan te vragen. Ze probeerde de situatie recht te trekken met de woorden dat de identiteitskaart ieder jaar vernieuwd moest worden. Dat dit nergens op slaat hoeft geen betoog (CGVS F. p.12).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook duidelijk dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze vaststelling niet. Uw identiteitskaart, de familiesamenstelling, de identiteitskaarten van uw ouders en het nationaliteitsbewijs van uw vader zijn documenten die in Irak vaak vervalst worden. Een document heeft slechts bewijswaarde wanneer het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen hetgeen in jullie geval niet zo is. De foto's van de ouders in Bakrama kunnen eenvoudigweg geësceneerd zijn. Niets wijst er op dat dit jullie huis was en dat deze mensen jullie ouders/grootouders zijn. Het werkcontract bij uw broer in België werpt geen ander licht op de door u aangehaalde terugkeervrees naar Irak, daar het betrekking heeft op uw professionele activiteiten in België.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019**

(beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba’aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de controle over de provincie verdeeld is over verschillende veiligheidsactoren en niet overeenkomt met de officiële grenzen ervan. Zo staan de districten Akre en Sheikhan onder de controle van de Kurdistan Regional Government (KRG), die verder ook de feitelijke controle heeft over delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya. Er is een aanzienlijke fragmentatie onder de aanwezige veiligheidsactoren. Naast de Iraqi Security Forces (ISF), de milities van de Popular Mobilisation Forces (PMF), en de Koerdische peshmerga zijn ook tal van andere lokale, al dan niet onafhankelijk opererende, milities actief die vaak slechts kleine delen van een gebied controleren. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en de ontoereikende controle over hen door de centrale overheid

kan voor problemen zorgen. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie Ninewa vinden veiligheidsincidenten plaats, het merendeel in het district Mosul. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel relatief laag. Burgerslachtoffers vielen voornamelijk bij gerichte moorden en ontploffingen van oude munitie of improvised explosive devices (IED's).

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars. ISIS gebruikt de provincie ook als een logistieke hub. In de provincie Ninewa worden er naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS ook grondoperaties door de PMF en ISF tegen de organisatie uitgevoerd. Omgekeerd voerde ISIS op haar beurt aanvallen uit op de aanwezige veiligheidsactoren en op burgers. Uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers dat bij dergelijke acties valt, beperkt is.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de eerste negen maanden van 2021 in de districten Sinjar, Sheikhan en Akre stellingen aan van de Koerdische PKK en de aan hen gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), gewapende eenheden van de Yezidi gemeenschap die officieel deel uitmaken van de PMF. Naar aanleiding van de aanvallen van de Turkse strijdkrachten, stationeerden de PMF meer troepen in het district Sinjar. Voor zover de beschikbare informatie hierover gegevens bevat, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, beperkt is.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat ruim 4,9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. Ninewa is in 2021 nog steeds de provincie waar het hoogste aantal IDP's, 256.034 personen, verblijven. Voorts waren er eind september 2021 ruim 1,9 miljoen personen teruggekeerd naar de provincie. Dit komt overeen met 74% van de totale populatie ontheemden. Het gros van deze terugkeerders werd in Mosul geregistreerd. Er zijn echter nog 669.133 personen afkomstig uit Ninewa ontheemd, wat eveneens het grootste aantal is over al de Iraakse provincies heen. De terugkeerratio varieert per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst; een gewijzigde etnisch-religieuze bevolkingssamenstelling; het gebrek aan verzoeningsinitiatieven die potentiële wraakacties dienen op te vangen; en het ontbreken van de nodige documenten worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren. In maart 2021 heeft de Iraakse overheid een actieplan gelanceerd om de vluchtelingenkampen te sluiten en de IDP's te helpen met hun terugkeer. In oktober 2020 werd het akkoord van Sinjar ondertekend door de centrale Iraakse overheid en de KRG. Het doel van dit akkoord is om de veiligheid en stabiliteit in de regio te herstellen door de ISF hiervoor verantwoordelijk te maken en andere gewapende groepen (zoals de PKK en PMU) op te roepen de regio te verlaten, en om de terugkeer van de Yezidi te bevorderen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstige Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 12 februari 1987 geboren in Rashidiyah in de provincie Ninewa, Irak. U bent een moslima van Koerdische origine. U bent analfabeet en u heeft nooit gewerkt. Uw broer I.I. (CG X, o.v.X) verliet Irak in 2006 en kreeg in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Bij de inval van de Islamitische Staat (IS) in 2014 vluchtte u samen met uw ouders, uw zussen A.I.M.M. (CG X o.v.X), S.I.M.M. (CG X, o.v. W), uw broer S. en zijn gezin, waaronder uw neef Z.S.I.M. (CG X, o.v.X), naar het dorp Bakrama in de Koerdisch Autonome Regio. Jullie gingen in een onafgewerkte woning wonen. Ook daar mochten jullie niet naar buiten aangezien uw grootvader in het verleden in een stammenprobleem verwickeld was. Aangezien de levensomstandigheden in Bakrama zeer moeilijk waren, besloot uw vader met al zijn kinderen en kleinkinderen het land te verlaten.

In mei 2019 vertrokken jullie met de bus naar Turkije. In Istanbul gingen jullie op zoek naar een smokkelaar. Aan de grens met Griekenland werden jullie betrapt. Een man naast uw zus A. was aan het discussiëren met een Griekse man. De man wilde hem slaan, maar sloeg per ongeluk tegen haar nek. Jullie werden teruggestuurd naar Turkije en reisden opnieuw naar Bakrama. In februari 2020 probeerden jullie opnieuw. Uw zus had echter te veel pijn aan haar nek en ze werd medisch behandeld in Turkije. Jullie keerden terug naar Bakrama waar jullie nog tot oktober 2020 verbleven. In oktober 2020 vertrokken jullie opnieuw met de hele familie. U slaagde er dit keer in samen met uw zussen A., S. en uw neef Z. om Griekenland te bereiken. Uw ouders, uw broer en zijn gezin werden echter opnieuw tegengehouden. Uw ouders wonen momenteel terug in Bakrama. Uw broer en zijn gezin zijn opnieuw vertrokken en bevinden zich ofwel in Turkije ofwel in Griekenland.

U kwam op 11 januari 2021 aan in België. U diende op 13 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en van uw moeder, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van de gezinssamenstelling, een originele arbeidsovereenkomst bij uw broer in België en foto's van uw ouders in het huis in Bakrama.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daar uw vluchtmotieven volledig gelijklopen met die van uw twee zussen en uw neef werd er door het CGVS voor geopteerd om één beslissing in hoofde van de oudste zus A. op te stellen, maar waarin de verklaringen van al de gezinsleden werden verwerkt. Gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven, werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert, kan ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen positief gevolg worden gegeven. De beslissing in hoofde van A. luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van derde verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 8 juli 1985 geboren in Rashidiyah in de provincie Ninewa, Irak. U bent een moslima van Koerdische origine. U bent analfabeet en u heeft nooit gewerkt. Uw broer I.I. (CG X, o.v.X) verliet Irak in 2006 en kreeg in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Bij de inval van de Islamitische Staat (IS) in 2014 vluchtte u samen met uw ouders, uw zussen A.I.M.M. (CG X o.v.X), F.I.M.M. (CG X, o.v. X), uw broer S. en zijn gezin, waaronder uw neef Z.S.I.M. (CG X, o.v.X), naar het dorp Bakrama in de Koerdisch Autonome Regio. Jullie gingen in een onafgewerkte woning wonen. Ook daar mochten jullie niet naar buiten aangezien uw grootvader in het verleden in een stammenprobleem verwickeld was. Aangezien de levensomstandigheden in Bakrama zeer moeilijk waren, besloot uw vader met al zijn kinderen en kleinkinderen het land te verlaten.

In mei 2019 vertrokken jullie met de bus naar Turkije. In Istanbul gingen jullie op zoek naar een smokkelaar. Aan de grens met Griekenland werden jullie betrapt. Een man naast uw zus A. was aan het discussiëren met een Griekse man. De man wilde hem slaan, maar sloeg per ongeluk tegen haar nek. Jullie werden teruggestuurd naar Turkije en reisden opnieuw naar Bakrama. In februari 2020 probeerden

jullie opnieuw. Uw zus had echter te veel pijn aan haar nek en ze werd medisch behandeld in Turkije. Jullie keerden terug naar Bakrama waar jullie nog tot oktober 2020 verbleven. In oktober 2020 vertrokken jullie opnieuw met de hele familie. U slaagde er dit keer in samen met uw zussen A., F. en uw neef Z. om Griekenland te bereiken. Uw ouders, uw broer en zijn gezin werden echter opnieuw tegengehouden. Uw ouders wonen momenteel terug in Bakrama. Uw broer en zijn gezin zijn opnieuw vertrokken en bevinden zich ofwel in Turkije ofwel in Griekenland.

U kwam op 11 januari 2021 aan in België. U diende op 13 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een originele identiteitskaart neer, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en van uw moeder, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van de gezinssamenstelling, een originele arbeidsovereenkomst bij uw broer in België en foto's van uw ouders in het huis in Bakrama.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daar uw vluchtmotieven volledig gelijklopen met die van uw twee zussen en uw neef werd er door het CGVS voor geopteerd om één beslissing in hoofde van de oudste zus A. op te stellen, maar waarin de verklaringen van al de gezinsleden werden verwerkt. Gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven, werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert, kan ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen positief gevolg worden gegeven. De beslissing in hoofde van A. luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 27 januari 2001 geboren in Mosul, Irak. U bent een moslim van Koerdische origine. Uw oom I.I. (CG X, o.v.X) verliet Irak in 2006 en kreeg in België de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging tot het derde leerjaar naar school. Bij de inval van de Islamitische Staat (IS) in 2014 vluchtte u samen met uw ouders, uw broers en zussen, uw grootouders, uw tantes A.I.M.M. (CG X o.v.X), S.I.M.M. (CG X, o.v. X) en F.I.M.M. (CG X, o.v. X), naar het dorp Bakrama in de Koerdisch Autonome Regio. Jullie gingen in een onafgewerkte woning wonen.

Ook daar mochten jullie niet naar buiten aangezien uw grootvader in het verleden in een stammenprobleem verwickeld was. Aangezien de levensomstandigheden in Bakrama zeer moeilijk waren, besloot uw grootvader met al zijn kinderen en kleinkinderen het land te verlaten.

In mei 2019 vertrokken jullie met de bus naar Turkije. In Istanbul gingen jullie op zoek naar een smokkelaar. Aan de grens met Griekenland werden jullie betrapt. Een man naast uw tante A. was aan het discussiëren met een Griekse man. De man wilde hem slaan, maar sloeg per ongeluk tegen haar nek. Jullie werden teruggestuurd naar Turkije en reisden opnieuw naar Bakrama. In februari 2020 probeerden jullie opnieuw. Uw tante had echter te veel pijn aan haar nek en ze werd medisch behandeld in Turkije. Jullie keerden terug naar Bakrama waar jullie nog tot oktober 2020 verbleven. In oktober 2020 vertrokken jullie opnieuw met de hele familie. U slaagde er dit keer in samen met uw tantes A., S. en F. om Griekenland te bereiken. Uw ouders, uw broers en zussen en uw grootouders werden echter opnieuw tegengehouden. Uw grootouders wonen momenteel terug in Bakrama. Uw ouders en uw broers en zussen zijn opnieuw vertrokken en bevinden zich ofwel in Turkije ofwel in Griekenland.

U kwam op 11 januari 2021 aan in België. U diende op 13 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van uw identiteitskaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader en een kopie van de woonkaart van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daar uw vluchtmotieven volledig gelijklopen met die van uw tantes werd er door het CGVS voor geopteerd om één beslissing in hoofde van de oudste tante A. op te stellen, maar waarin de verklaringen van al de gezinsleden werden verwerkt. Gezien de ongeloofwaardigheid van jullie asielmotieven, werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Gezien u zich op dezelfde asielmotieven baseert, kan ook aan uw verzoek om internationale bescherming geen positief gevolg worden gegeven. De beslissing in hoofde van A. luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 24 november 2022 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021.

Verzoeker verzet zich op 19 december 2022 tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 283 793, houdt voor de zus te zijn van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 283 799 en van derde verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer 283 788. Ze houdt voor de tante te zijn van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder rolnummer 283 797. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven die geleid hebben tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hun verzoekschriften voeren verzoekers hetzelfde verweer aan.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de vier beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

2.3. Op 1 februari 2023 verzoekt de raadsman van verzoekers de zaken uit te stellen teneinde de resultaten van een DNA-onderzoek te bekomen dat volgens hem zal aantonen dat er wel degelijk een familieband is tussen verzoekers onderling.

De Raad gaat niet in op dit verzoek tot uitstel nu er voldoende gegevens voorliggen om het vluchtrelaas van verzoekers te beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet onafhankelijk van de vraag of zij nu effectief aan elkaar verwant zijn op de wijze dat zij beweren. Zoals hierna zal blijken zijn de eventuele DNA resultaten over hun effectieve familieband niet doorslaggevend of determinerend voor de vraag naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien is het ook de wil van de wetgever om de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen een door de wet bepaalde termijn te behandelen.

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen dat hun vader weigerde om enige toelichting te geven over de bloedwraak waarin hun familie is verwickeld en dit omdat hij zijn kinderen wilde beschermen. Zij leggen uit dat indien zij hierover informatie zouden lekken, het risico zou ontstaan dat de Kovili-stam en de Barzani-stam op de hoogte zouden komen van hun locatie en hen zouden trachten te vinden. Om diezelfde reden zouden ze de woning in Bakrama nooit hebben mogen verlaten. Hun vader geloofde dat vrouwen informatie sneller doorvertellen. Omdat zij nooit naar buiten konden, konden verzoeksters nooit huwen, dit in tegenstelling tot de andere zussen, die konden huwen vóór hun vlucht uit Rashidiyeh, namelijk toen ze wel nog buiten konden.

Zij leggen vervolgens uit dat bloedwraak een complex fenomeen is en dat hierbij geen enkel familielid wordt gespaard. De Iraakse overheid zou machteloos staan tegen stam-gerelateerde conflicten en bloedwraak, waardoor hun familie zich aan die bloedwraak niet heeft kunnen onttrekken. Het conflict tussen de Zebari-stam en de Kovili-stam zou van blijvende aard zijn. Hun situatie zou nog verder bemoeilijkt worden door de Barzani-stam, namelijk de machtigste Koerdische stam, waardoor hun familie nergens in Irak veilig is.

Zij menen dat zij wel degelijk enige details hebben kunnen geven over het conflict, nu ze wisten te vertellen dat hun familie tot de Zebari-stam behoort en zij hierbij hebben aangestipt dat de bloedwraak ontstaan is door moord. Zij verwijten de commissaris-generaal deze gegevens niet betrokken te hebben bij de beoordeling van hun beschermingsverzoek. Zij leggen uit dat zij heden wel meer details kennen omdat hun broer, de heer I.M. hun eindelijk heeft ingelicht. Hierbij wijzen ze erop dat het bestaan van die bloedwraak wel aanvaard werd door het CGVS in hoofde van hun broer I.I. en leggen ze uit dat hij, omdat hij een man is, wel werd ingelicht over de concrete details. Bovendien zou de broer I.I. tijdens zijn onderhoud van 16 jaar geleden ook melding hebben gemaakt van zijn familieleden, waaronder

verzoekers. Indien zij eerder op de hoogte waren geweest van de details, hadden ze dit eerder verteld aan het CGVS.

Vervolgens kaarten zij aan dat het geenszins vereist is dat een asielzoeker eerst effectief vervolgd wordt vooraleer hij in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus. Zij herhalen dat zij het huis nooit mochten verlaten en dat hun vader de enige was die het risico nam om te gaan werken, maar dat hij zijn afkomst van de Zebari-stam hierbij geheim hield.

Vervolgens geven ze aan dat zij evenmin werden ingelicht over de beslissing om hun land te verlaten en de plannen daaromtrent. Na hun vlucht uit Rashidiyeh in 2014, kozen zij voor het dorp Bakrama omdat dit afgelegen was en ze er tijdelijk konden schuilen. Het was volgens hen nooit de bedoeling van hun vader om er te blijven, waardoor zij geen investeringen deden om er zich te vestigen. Hun vader zou bij hun vlucht uit Rashidiyeh erin geslaagd zijn om alle documenten en wat geld mee te nemen, doch niet genoeg om 13 mensen uit het herkomstland te laten vluchten. Zij mochten geen vragen stellen bij de beslissing van hun vader om het land te verlaten. Omdat zij erg verheugd waren dat zij het land gingen verlaten, hebben ze er geen verdere vragen over gesteld.

M.b.t. het huis in Bakrama, leggen zij uit dat dit niet meer was dan een onafgewerkte bouwconstructie en het bestond uit verschillende met elkaar verbonden ruimtes. Omdat het geen deuren had en er geen kamerindeling was, is het moeilijk om te zeggen hoeveel ruimtes er waren. Zij herhalen dat het slechts de bedoeling was om er tijdelijk te blijven, waardoor het huis niet werd afgewerkt. Bovendien was de woning niet hun eigendom en konden ze er geen verbeteringen in aanbrengen. Omdat zij niet in de mogelijkheid waren een andere woning te kopen en omdat deze woning gelegen was in een afgelegen dorp, kan het hen niet verweten worden dat zij die woning niet hebben opgeknapt.

Tweede verzoekster zou niet goed zijn verstaan toen zij de naam van haar moeder uitsprak. Zij wijst erop dat ze de eerste naam van haar moeder wel juist had, wat door de commissaris-generaal niet in rekening werd genomen. Het feit dat zij geen eenduidige verklaringen hebben afgelegd over de tewerkstelling van hun vader is volgens hen te wijten aan het feit dat zij ook hierover nooit werden ingelicht. Bovendien zou verzoeker wel geweten hebben wat de vader deed.

Vervolgens wijzen zij erop dat eerste verzoekster een verminderd cognitief vermogen heeft omdat zij aan psychoses lijdt, wat reeds enkele jaren geleden werd vastgesteld en waarvoor zij behandeld wordt in België. Dit zorgt er volgens haar voor dat ze veel moeite heeft om de realiteit weer te geven, wat zou blijken uit het feit dat ze moeilijkheden had om de leeftijd van haar familieleden in te schatten en de wagen te beschrijven waarmee ze gevlucht waren. Indien het CGVS het attest waaruit voorgaande blijkt niet kon terugvinden, diende zij hierover gecontacteerd te worden. Zij voegen toe dat zij allen in staat waren om minstens één familielid alsook hun juiste regio te benoemen, wat ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten door het CGVS.

Om hun familieband te bewijzen, leggen zij een attest van gezinssamenstelling neer en herhalen zij dat de heer I.I. al zijn familieleden had vernoemd tijdens zijn asielprocedure.

Dat zij vage antwoorden gaven over hun vlucht uit Rashidiyeh, is volgens hen wel degelijk te wijten aan het feit dat zij acht jaar geleden nog jong waren en het toen donker was.

Vervolgens verwijten verzoekers de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met de enorm lage scholingsgraad wat effect heeft op hun cognitieve vermogen en met het trauma dat zij hebben overgehouden aan het vertrek uit Rashideyeh wat een impact heeft op het vermogen om zich details te herinneren.

Tenslotte merken verzoekers op dat het duidelijk is dat de vrouw, die te zien is op de door hen neergelegde foto's hun moeder is, gezien de identiteitskaart die zij voorleggen. Zij wijzen erop dat zij als vrouwen bij terugkeer nog aan andere risico's zullen worden onderworpen.

4. Nieuwe stukken

4.1. Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende nieuwe stukken:

- Attest van gezinssamenstelling vanuit Irak;
- Onontvankelijkheidsverklaring van de asielaanvraag van de heer I.M., d.d. 27 december 2006;

- Ekurd Daily, “*Barzani and Talabani families are above law in Kurdistan of Iraq*”, 2019, Barzani and Talabani families are above law in Kurdistan of Iraq (ekurd.net));
- Brief vanwege de heer I.I.;
- Foto's van de woning in Bakrama;
- Video van de woning in Bakrama;
- Video van de woning in Bakrama;
- Video van de woning in Bakrama;
- Mail met opmerkingen persoonlijk onderhoud van mevrouw F.M. en geannoteerde opmerkingen bij notities van haar persoonlijk onderhoud;
- Aangepaste notities persoonlijk onderhoud van mevrouw F.M.;
- Identiteitskaart van mevrouw B.S.H.;
- Medisch attest in hoofde van mevrouw A.M. d.d. 25 mei 2013, vertaald;
- Medisch attest in hoofde van mevrouw A.M. d.d. 16 mei 2013, vertaald;
- Medisch attest met betrekking tot de hartoperaties van mevrouw B.S.H.;
- Medisch voorschrift voor mevrouw B.S.H. in het kader van haar hartoperaties;
- Identiteitskaarten familieleden in Zummar;
- Identiteitskaart en overlijdensakte van Ab.

4.2. Op 24 november 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over, waarbij volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 27/04/2007 in hoofde van I.I.;
- verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van de heer I.I. (d.d. 21/12/2006);
- gehoorverslag van het gehoor in de procedure dringend beroep van de heer I.I. (d.d. 13/02/2007);
- ingevulde vragenlijst in de procedure ten gronde van de heer I.I. (d.d. 08/03/2007).

4.3. Op 19 december 2022 maken verzoekers, bij hun bezwaar tegen een behandeling via een louter schriftelijke procedure, volgend nieuw stuk over:

- een kopie van de bevestiging van de Iraakse politiediensten dat verzoekers zich in een bloedwraak bevinden met een vertaling.

5. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

5.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Bijzondere procedurele noden

De Raad merkt vooreerst op dat van verzoekers kan worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de procedure hun volle medewerking verlenen bij het verschaffen van informatie over hun verzoek en het aan hen is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoekers hier nood aan hebben en voor zover hun bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55).

Verzoekers verwijzen op een verminderd cognitief vermogen in hoofde van eerste verzoekster. De Raad merkt op dat eerste verzoekster noch voor de DVZ (AD CGVS, ‘vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ’ d.d.12/02/2021 en ‘beoordeling bijzondere procedurele noden’ d.d.12/02/2021), noch voor het CGVS (NPO eerste verzoekster, p. 2 en 17) enige melding maakte van psychische problemen die haar zouden verhinderen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure en het persoonlijk onderhoud

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster louter melding heeft gemaakt van een operatie die zij ondergaan heeft aan haar nek (NPO eerste verzoekster, p. 2 en 8). De protection officer heeft verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij zich klaar voelde om het interview te doen, waarop zij bevestigend antwoordde. Vervolgens herhaalde verzoekster dat zij het interview kan doen (NPO eerste verzoekster, p. 2). Buiten het feit dat verzoekster in de loop van het persoonlijk onderhoud aangaf dat zij nekpijn had en de protection officer haar hierop meedeelde dat zij ook mocht rechtstaan of zich kon verzetten (NPO eerste verzoekster, p. 8), ontwaart de Raad uit de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele elementen op basis waarvan nog maar een vermoeden kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was de haar gestelde vragen te beantwoorden omwille van een bepaalde medische situatie. Evenmin blijkt dat haar raadsman, tevens aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud, zich bij aanvang heeft verzet tegen het plaatsvinden ervan. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster bij afloop van het persoonlijk onderhoud geen opmerkingen heeft geuit omtrent het verloop ervan en dat haar raadsman zonder meer stelde dat het niet is omdat ze geen details kan vertellen dat ze niet de waarheid vertelt en dat wat ze heeft meegemaakt traumatisch is (NPO eerste verzoekster, p.17).

Eerste verzoekster voegt bij haar verzoekschrift enkele medische attesten (stukken 13 en 14) waaromtrent zij stelt dat zij een verminderd cognitief vermogen heeft daar zij lijdt aan psychoses. Zij vervolgt dat dit

reeds ettelijke jaren geleden werd vastgesteld en dat zij hiervoor tot op heden in behandeling is in België. Zij legt uit dat dit ervoor zorgt dat zij heel veel moeite heeft om de realiteit weer te geven, wat duidelijk blijkt uit het feit dat zij moeite had met het inschatten van de leeftijden van haar familieleden en het beschrijven van de wagen waarin de familie is gevlucht uit Rashidiyah. Haar andere familieleden ervaarden dit probleem niet.

De Raad stelt hieromtrent vast wat volgt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen documenten worden neergelegd waaruit blijkt dat eerste verzoekster in België in behandeling is.

De Raad stelt vervolgens vast dat de attesten werden opgesteld op 16 mei 2013 en op 25 mei 2013, zijnde bijna 10 jaar geleden, door een dokter in Irak. Er wordt op summiere wijze gesteld dat verzoekster de volgende problemen heeft: "psychose en intense convulsie en moeite met waarneming en met reactie op medische behandeling". Op basis van welk onderzoek de attesterende dokter tot voormelde bevindingen is gekomen, wordt niet uiteengezet in het attest. Dat diezelfde problemen nog zouden bestaan 10 jaar later en dat die dan zouden leiden tot een verminderd cognitief vermogen waardoor de asielpcedure niet op gedegen wijze kon worden doorlopen, blijkt allerminst uit voormelde twee attesten. Bovendien is het opmerkelijk dat de attesten werden opgesteld in Bagdad, terwijl eerste verzoekster woonachtig was in Rashidiyah in Mosul en zij blijkens haar verklaringen nooit naar buiten mocht komen (zie verder *infra*). Er wordt hieromtrent geen enkele duiding gegeven in het verzoekschrift. De Raad concludeert dat uit voormelde attesten niet mag blijken dat eerste verzoeksters cognitieve vermogens zijn aangetast in die mate dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de asielpcedure. De attesten kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat eerste verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS daadwerkelijk niet of onvoldoende bij machte was om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Nergens in de attesten wordt immers *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de problemen van eerste verzoekster een deelname aan de procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken.

Dat eerste verzoekster een trauma zou hebben overgehouden aan haar vlucht uit Rashidiyah, zoals nog bij afloop van het persoonlijk onderhoud wordt meegedeeld door haar raadsman, wordt niet gestaafd aan de hand van voorgaande of andere documenten, te meer nu haar vlucht uit Rashidiyah dateert van 2014 en de Iraakse medische attesten een jaar eerder werden opgesteld. Het betoog, dat haar capaciteiten om zaken te herinneren hierdoor zijn aangetast, blijft dan ook niet meer dan een blote bewering.

Waar in de verzoekschriften nog beklemtoond wordt dat zij laaggeschoold zijn, tonen verzoekers niet aan dat een lage scholingsgraad hun cognitieve vermogens zou aantasten en/of dermate zou verminderen dat zij niet in staat kunnen worden geacht om een persoonlijk onderhoud te ondergaan of hun vluchtrelaas op dienstige wijze uiteen te zetten. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij omwille van een lage scholingsgraad nood zouden hebben aan (bijkomende) steunmaatregelen in het licht van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat de protection officer ten aanzien van alle verzoekers eenvoudige vragen stelde en zoals hierna verder zal blijken, zij niet eens duiding konden geven omtrent de aanleiding van hun vlucht uit zowel Rashidiyah als uit Irak en geen enkele details konden geven over de bloedwraakproblemen waarvoor zij hun herkomstland zouden hebben ontvlucht. Verzoekers tonen alleszins niet aan dat het feit dat zij ongeschoold zouden zijn, hen ertoe zou hebben verhinderd om de kern van hun vluchtrelaas toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op voorgaande tonen verzoekers aldus niet aan dat hen bepaalde procedurele noden zouden zijn ontzegd en evenmin dat hun medische situatie van die aard is dat ze een dermate impact heeft op de beoordeling van hun verklaringen afgelegd doorheen hun asielpcedure.

5.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.4.1. Het asielaanbod van verzoekers kan als volgt worden samengevat. Verzoekers beweren elkaars zussen en neef te zijn en zouden hun herkomstland ontvlucht zijn omwille van de bloedwraak waarin hun familie reeds jarenlang zou zijn verwickeld.

Middels de bestreden beslissingen weigert de commissaris-generaal verzoekers te erkennen als vluchteling. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op de volgende vaststellingen:

i) Verzoekers zijn niet in staat om enige details te verschaffen over de bloedwraakkwesitie, wat bijzonder opmerkelijk is nu dit volgens hen nochtans de reden is dat zij niet kunnen terugkeren naar hun herkomstland. Hierbij stipt de commissaris-generaal aan wat volgt: (a) verzoekers slagen er niet in om het

probleem te concretiseren, terwijl dit volgens hen nochtans al zeer lang het leven van hun familie beheerst; (b) niemand van het gezin, zelfs de vader niet, heeft ooit concrete problemen, gelinkt aan de bloedwraak, ondervonden; (c) verzoekers maken geen gewag van enige concrete vluchtaanleiding in 2019, die de vader ertoe zou hebben aangezet om de beslissing te nemen het land te verlaten; (d) moest het bloedwraakprobleem dermate ernstig zijn, kan ervan uitgegaan worden dat zij al eerder dan 2019 zouden geprobeerd hebben het land te verlaten; (e) de verklaringen omtrent het vertrek uit Rashidiyah in 2014 en de omstandigheden die hieraan ten grondslag lagen, zijn allerminst doorleefd en zijn bovendien beknopt en onderling tegenstrijdig; (f) de verklaringen over de vlucht zelf en de auto waarmee zij zouden zijn gevlucht zijn allerminst gedetailleerd, terwijl dit toch een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest.

ii) De verklaringen over hun verblijf in Bakrama zijn niet overtuigend nu (a) verzoekers er, ondanks de penibele woonomstandigheden aldaar, 3 maal naar zijn teruggekeerd; (b) er zich tussen mei 2019 en oktober 2020 evenmin concrete problemen hebben voorgedaan; (c) niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij daadwerkelijk van 2014 tot 2020 in Bakrama hebben gewoond nu de indeling van het huis op verschillende manieren werd beschreven en hoewel hun vader in staat bleek om in te staan voor het levensonderhoud van 13 personen, zij toch in dergelijke woning bleven wonen.

iii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers' onderlinge familieband en de door hen geschetste familiesamenstelling nu (a) zij geen gelijklopende verklaringen afleggen omtrent de naam van hun moeder; (b) zij verschillende verklaringen afleggen over de professionele activiteiten van de vader en de broer S.; (c) zij verschillende verklaringen afleggen m.b.t. de gezondheidstoestand van hun ouders en zij (d) uiteenlopende verklaringen afleggen over andere familieleden en over hun zussen die in Bagdad wonen; (e) het is merkwaardig dat eerste verzoekster niet in staat is de leeftijd weer te geven in een bepaalde tijdsperiode in het verleden;

iv) Verzoekers verklaringen over hun (gebrek aan) documenten worden evenmin geloofwaardig geacht nu (a) eerste en derde verzoekster uiteenlopende verklaringen aflegden omtrent het paspoort en het verlies van documenten; (b) zij vage verklaringen afleggen over de plaats en tijdstip van de afgifte van hun paspoort.

v) De door verzoekers neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet nu (a) de identiteitskaart, familiesamenstelling, identiteitskaarten van de ouders en het nationaliteitsbewijs van de vader, documenten betreffen die in Irak vaak vervalst worden en (b) de foto's van de ouders in Bakrama eenvoudigweg geënceneerd kunnen zijn; (c) het werkcontract afgesloten tussen verzoekers en de broer geen ander licht werpt op de terugkeervrees naar Irak daar het betrekking heeft op de professionele activiteiten in België.

5.4.2. Ter staving van hun asielaanvragen leggen verzoekers verschillende documenten voor, waarop de Raad het *in casu* aangewezen acht eerst nader in te gaan. Hierbij dient eraan te worden herinnerd dat de documenten beoordeeld worden op hun bewijswaarde en inhoud en vervolgens meewegen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling.

In de bestreden beslissingen werd omtrent de door verzoekers neergelegde identiteitskaart, familiesamenstelling, identiteitskaarten van de ouders, omtrent het nationaliteitsbewijs van de vader en omtrent de foto's van de ouders in Bakrama als volgt gemotiveerd: *“De door u neergelegde documenten wijzigen deze vaststelling niet. Uw identiteitskaart, de familiesamenstelling, de identiteitskaarten van uw ouders en het nationaliteitsbewijs van uw vader zijn documenten die in Irak vaak vervalst worden. Een document heeft slechts bewijswaarde wanneer het ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen hetgeen in jullie geval niet zo is. De foto's van de ouders in Bakrama kunnen eenvoudigweg geënceneerd zijn. Niets wijst er op dat dit jullie huis was en dat deze mensen jullie ouders/grootouders zijn. Het werkcontract bij uw broer in België werpt geen ander licht op de door u aangehaalde terugkeervrees naar Irak, daar het betrekking heeft op uw professionele activiteiten in België.”*

Vooreerst merkt de Raad op dat aan deze stukken slechts beperkte bewijswaarde kan worden gegeven nu zij enkel in kopie worden voorgelegd en niet in origineel (behalve de identiteitskaart). De authenticiteit en de herkomst van deze documenten kunnen dan ook niet worden nagegaan, daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Verder merkt de Raad op dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, map met landeninformatie, *“COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude”*). De Raad wijst er nog op dat nog los naar de vraag over de authenticiteit van de neergelegde documenten dient vastgesteld te worden dat verzoekers alleszins niet aantonen op welke wijze zij enige informatie verschaffen omtrent de kern van hun asielaanvragen, namelijk de bloedwraak.

Omtrent de bij de verzoekschriften gevoegde stukken dient de Raad ook vast te stellen, zoals verder zal worden toegelicht, dat deze geen enkele informatie verschaffen omtrent verzoekers' asielrelaas en meer bepaald de bloedwraak waarin hun familie sedert jaren zou zijn verwickeld.

Het uittreksel van de familiesamenstelling, gevoegd als stuk 2, dat overigens reeds werd neergelegd door verzoekers (AD CGVS verzoekers, documenten voorgelegd door de asielzoeker) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, waardoor de Raad dit stuk, overeenkomstig artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging neemt.

De beslissing genomen op 27 december 2006 ten aanzien van de heer I.I. (stuk 3) maakt geen enkele melding van problemen gerelateerd aan bloedwraak, doch leert dat de heer I.I. in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming verklaard heeft dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor de imam en terroristen. Er ligt geen enkele dienstige reden voor om die beslissing te linken aan het asielrelaas van verzoekers. Dat de heer I.I. dan vervolgens een verklaring opstelt (stuk 5), waarin hij plots aangeeft dat hij tijdens zijn asielaanvraag ook melding heeft gemaakt van zijn problemen omwille van de bloedwraak is geenszins ernstig, nu het lijnrecht ingaat tegen de inhoud van voormelde beslissing van 27 december 2006 en tegen de documenten die door de commissaris-generaal werden overgemaakt zoals *supra* opgesomd onder punt 3.2. (zie ook verder *infra* punt 5.4.4). De bewijswaarde van het voormelde verklaring is zowel gelet op de inhoud als de vorm – het betreft immers niet meer dan een complaisancestuk opgesteld ten behoeve van verzoekers' asielrelaas – onbestaande.

Waar verzoekers de omstandigheden waarin zij in Bakrama hebben verbleven trachten te staven aan de hand van foto's en video's (stukken 6 t.e.m. 9), stelt de Raad vast dat nog losgezien van hun zeer geringe bewijswaarde daar privé-foto's en video's door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld, dergelijke foto's geen enkele informatie verschaffen omtrent de omstandigheden waarin verzoekers hun herkomstland hebben verlaten en evenmin enig uitstaans hebben met de problemen m.b.t. de bloedwraak waarin hun familie reeds jarenlang zou zijn verwickeld.

Het artikel uit de Ekurd Daily (stuk 4) schetst een beeld over de Koerdische families genaamd Barzani en Talabani, doch heeft op geen enkele wijze betrekking op de persoonlijke situatie van verzoekers. Verzoekers komen in het verzoekschrift ook niet verder dan op algemene wijze te stellen dat de invloed die de Barzani stam in Irak heeft en in het bijzonder in de Koerdische autonome regio aanzienlijk is om vervolgens zonder meer te concluderen dat zij en hun familie daarom nergens in Irak nog veilig zijn. Dergelijk betoog is bovendien allerminst ernstig, nu verzoekers samen met hun overige familieleden in 2014, op het moment dat de bloedwraakproblemen reeds bestonden, zich wel degelijk elders hebben gevestigd in Irak en daar jarenlang hebben verbleven zonder gewag te maken van enige problemen in die periode van maar liefst 6 jaar (zie *infra*; NPO eerste verzoekster, p. 7).

De stukken die betrekking hebben op mevrouw B.S.H. (stukken 12, 15 en 16) en op andere familieleden (stukken 17 en 18) zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling en worden door de Raad niet in overweging genomen. De medische stukken op naam van B.S.Z. zijn louter kopies, bovendien niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Een loutere verwijzing naar de notities van het persoonlijk onderhoud van mevr. F.M. (stukken 10 en 11) volstaat op zich niet om in deze stand van het geding in hoofde van verzoekers te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad wijst erop dat de inhoud ervan verder *infra* meegenomen wordt bij de integrale beoordeling over de geloofwaardigheid van het asielrelaas dat verzoekers ten berde brengen.

Tenslotte maken verzoekers op 19 december 2022 nog een stuk over, zijnde een "kopie van de bevestiging van de Iraakse politiediensten" voorzien van een vertaling. Zij geven aan dat hiermee wordt aangetoond dat zij zich in een bloedwraak bevinden. De inhoud van dit document laat echter niet toe om dergelijke conclusies te trekken. Naast het feit dat het vragen doet oproepen dat een politiebureau *anno* 2022 een attest zou opstellen over een moord die meer dan 20 jaar eerder is gebeurd, zijnde in 1999, is in het document geen enkele verwijzing te vinden naar verzoekers. Zelfs afgezien van de vraag naar de bewijswaarde van voorliggend kopie en rekening houdend met het gegeven dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, map met landeninformatie, "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"), toont dit attest hoegenaamd niet

aan dat verzoekers hun herkomstland zijn moeten ontvluchten omwille van problemen gelinkt aan een bloedwraak.

Hoewel verzoekers zich hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, oordeelt de Raad dat deze documenten omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekers brengen immers geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich grotendeels tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse (*post-factum*) beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Als dusdanig en zoals blijkt uit wat volgt, wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

5.4.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat het gebrek aan informatie omtrent de kern van verzoekers asielrelaas de geloofwaardigheid ervan ten stelligste ondermijnt nu zij geen van allen in staat waren concrete informatie te verschaffen over de bloedwraak waarin hun familie naar hun zeggen al jarenlang zou zijn verwickeld. Bovendien is er ook sprake van een gebrek aan informatie over de concrete vluchtaanleiding van 2019 uit Bakrama evenals van de concrete vluchtaanleiding in 2014 uit Rashidiyah en werd op goede gronden vastgesteld dat het opmerkelijk is dat verzoekers in het verleden geen enkele concrete problemen hebben gekend gelinkt aan die vermeende bloedwraak (NPO, eerste verzoekster, p. 12; NPO, tweede verzoekster, p. 18; NPO, derde verzoekster, p. 13 en 15; NPO verzoeker, p. 9) wat de ernst van hun vrees alsook de algemene geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen reeds ten stelligste ondermijnt.

Hoewel de protection officer meermaals vroeg om meer details te geven over de concrete vluchtaanleiding in 2014 (NPO eerste verzoekster, p. 7), kwam eerste verzoekster niet verder dan aan te geven dat zij "niet veel te vertellen" heeft, dat zij toen bang waren, het 's nachts gebeurde en ze toen nog jong waren (NPO eerste verzoekster, p. 7). Ook gevaagd naar de reden waarom zij in mei 2019 besloten om uit Bakrama te vertrekken en hun land te ontvluchten, kwam eerste verzoekster niet verder dan te antwoorden dat haar leven moeilijk was, dat haar vader besloot om te vertrekken en dat ze hem volgden (NPO eerste verzoekster, p. 10). Buiten het feit dat zij aangaf dat het probleem van bloedwraak reeds begon toen haar grootouders nog leefde en dat haar vader haar vertelde dat het ging tussen haar grootvader en mensen van dezelfde stam, namelijk de Zebari stam, kon eerste verzoekster niet aangeven wat de concrete problemen waren, noch in haar hoofde, noch in hoofde van haar vader (NPO eerste verzoekster, p. 12). Zelfs toen eerste verzoekster wederom gevraagd werd wat zij precies vreest bij terugkeer naar Irak, kwam zij niet verder dan te antwoorden dat zij bang was voor alles, dat ze niet durft teruggaan voor de bloedwraak, dat haar ouders er alleen zijn en dat zij hier werken (NPO eerste verzoekster, p. 15). Gevraagd waarom haar grootvader dan in een bloedwraak was terecht gekomen, antwoordde ze het niet te weten (NPO eerste verzoekster, p. 15). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede en derde verzoekster en van verzoeker, kunnen evenmin concrete elementen worden ontwaard betreffende de vermeende problemen aangaande de bloedwraak. Van een kandidaat-vluchteling mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij precieze antwoorden kan geven, zodat zowel de commissaris-generaal als de Raad in de mogelijkheid worden gesteld om de concrete vrees te beoordelen. Door dermate nietszeggende en vage verklaringen af te leggen omtrent de kern van hun vluchtrelaas, kunnen verzoekers er bezwaarlijk in slagen hun vrees, of de ernst van de aangehaalde problemen, aannemelijk te maken.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien verzoekers werkelijk niet op de hoogte zouden zijn geweest van de redenen waarom zij Irak dienden te verlaten, wat de Raad alleszins niet geloofwaardig acht, kwam het aan hen toe om ernstige en aanhoudende pogingen te ondernemen teneinde zich hierover te informeren, en dit voordat zij werden opgeroepen voor hun persoonlijk onderhoud op het CGVS, wat zij echter nalieten te doen. Dat verzoekers hiertoe echter de mogelijkheid hadden, blijkt uit het feit dat

eerste verzoekster verklaart dat zij in België voor haar broer werkt die de chef is van arbeiders in een fabriek (NPO eerste verzoekster, p. 17), en dat zij nog telefonisch contact heeft met haar vader (NPO eerste verzoekster, p. 3 - 4). De Raad kan aldus niet inzien waarom eerste verzoekster, hoewel zij ruim de gelegenheid had om zich tijdig en terdege te informeren, dit naliet te doen.

Verzoekers betwisten voorgaande bevindingen niet, maar komen middels hun verzoekschrift plots op de proppen met zeer uitgebreide informatie omtrent de bloedwraak, waartoe zij, zoals *supra* aangestipt, tijdens het persoonlijk onderhoud nochtans niet in staat waren. Dat zij dan plots in hun verzoekschrift een gans verhaal neerpennen om de bloedwraak te beschrijven, is uiterst merkwaardig. Bovendien is die informatie strijdig met datgene wat zij verklaard hebben tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zoals *supra* aangestipt verklaarde eerste verzoekster dat haar vader haar verteld had dat de bloedwraak ontstaan was tussen haar grootvader en een lid van dezelfde Zebari stam, terwijl zij in haar verzoekschrift een heel verhaal ten bede brengt over de Zebari stam en de Kovili stam. In ieder geval dient erop te worden gewezen dat de vaststelling dat verzoekers nu wel bijkomende informatie kunnen verschaffen, op geen enkele wijze afbreuk doet aan hun uitermate onwetendheid voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien kan deze informatie als niet meer beschouwd worden dan loutere *post-factum* beweringen, die na reflectie wegens confrontatie met de bestreden beslissingen ineen werden geknutseld en doet als zodanig geen afbreuk aan verzoekers' uiterst gebrekkige verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS of aan de motieven dienaangaande in de bestreden beslissingen te meer nu zij op geen enkele wijze objectief ondersteund worden. De vaststelling dat zij, pas na geconfronteerd te zijn met de negatieve beslissingen, bijkomende verklaringen afleggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden vrees.

Verzoekers kunnen ook bezwaarlijk voorhouden dat hun vader hen nooit iets zou hebben verteld omdat hij de mening was toegedaan dat vrouwen gemakkelijker iets doorvertellen. Immers, de enige concrete informatie die eerste verzoekster kon verschaffen tijdens haar persoonlijk onderhoud, namelijk dat het een probleem betrof met de Zebari stam (NPO eerste verzoekster, p. 14) had zij naar eigen zeggen wel degelijk vernomen van haar vader. Bovendien is dergelijke verschoning in ieder geval weinig overtuigend nu niet ingezien kan worden waarom haar vader, ook na haar vertrek en ondanks hun telefonisch contact tot op heden (NPO eerste verzoekster, p. 4), zijn dochter en andere kinderen niet zou inlichten over de ware toedracht van de bloedwraak waarvoor zij blijkens haar verklaringen al jaren op de vlucht zijn. Dit geldt des te meer nu verzoekers er in hun verzoekschrift op wijzen dat hun vader hen wilde beschermen, waardoor helemaal niet kan worden ingezien dat zij, ook na hun vlucht en bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet op de hoogte zouden worden gebracht van de ware toedracht van de bloedwraakproblematiek. De Raad benadrukt nog dat de andere verzoekers evenmin in staat bleken om tijdens hun persoonlijk onderhoud die informatie, zoals voor het eerst verschaft in het verzoekschrift, te vermelden.

Waar zij vervolgens opmerken dat zij thans wel in staat zijn om informatie te geven omdat zij werden ingelicht door de broer I.I., die over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt, herhaalt de Raad datgene wat *supra* werd aangestipt, namelijk dat niet kan worden ingezien waarom eerste verzoekster, die op het moment van het persoonlijk onderhoud reeds voor haar broer werkte, de informatie die zij nu ten bede brengt, niet naar voren kon brengen tijdens het verhoor op het CGVS. Alleszins kan verzoekers' betoog evenmin worden gevolgd nu zij er verkeerdelijk vanuit gaan dat het relaas van de broer, omwille van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarachtig zou zijn bevonden. De commissaris-generaal voegt bij de verweernota de beslissing die op 27 april 2007 genomen werd en waarbij de broer I.I. de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Een lezing van deze beslissing leert dat het vluchtrelaas van die broer - problemen met een imam die hem wilde inlijven in het islamitische verzet - omwille van tegenstrijdigheden en incoherenties ongeloofwaardig werd bevonden en de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in centraal-Irak. Dat de broer zijn verzoek om internationale bescherming zou hebben gebaseerd op problemen aangaande bloedwraak en dat die door de commissaris-generaal als waarachtig werden beschouwd zoals door verzoekers geponeerd wordt in het verzoekschrift, is niet correct. Hun betoog is dan ook niet dienstig.

Het verdere betoog in het verzoekschrift, dat bloedwraak een complex fenomeen is, dat geen enkel familielid wordt gespaard en dat de Iraakse overheid machteloos staat tegen stam-gerelateerde conflicten en bloedwraak, is evenmin dienstig nu – het dient herhaald - zij die bloedwraak op geen enkele wijze aannemelijk kunnen maken. Met een verwijzing naar algemene informatie over bloedwraak in Irak doen verzoekers geen afbreuk aan de determinerende motieven dienaangaande in de bestreden beslissingen, die luiden als volgt : “*U haalde, net zoals uw zussen en uw neef, aan dat u bij terugkeer naar Irak vreest om problemen te ondervinden gelinkt aan de bloedwraak. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen.*”

U, uw zussen en uw neef slaagden er niet in om enige details te verschaffen over de bloedwraakkwestie, wat bijzonder opmerkelijk is indien u werkelijk om die reden niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst.

U verklaarde dat u heel uw leven in Irak binnen zat, zowel in Ninewa als in Bakrama. U mocht niet naar buiten omwille van een bloedwraakprobleem omdat u bang was om gedood te worden (CGVS A. p.12). Uit uw verklaringen blijkt dat het probleem begon toen uw grootvader nog leefde. U wist er verder echter in het geheel niets over te vertellen (CGVS A. p.15). Sa. en F. hadden evenmin informatie over het bloedwraakprobleem. Ze wisten er helemaal niets van. Sa. voegde er aan toe dat uw vader er niets over wilde vertellen aangezien vrouwen teveel zouden praten (CGVS Sa. p.14, F. p.4). Aangezien jullie volgens jullie verklaringen nooit een voet buiten het huis gezet hebben, zelfs niet om naar school te gaan of boodschappen te doen, kan deze uitleg haar onwetendheid allerminst verschonen (CGVS Sa. p.7, p.8, p.14). Ook Z. kon weinig toevoegen. Hij verklaarde dat hij geslagen werd als hij naar buiten wilde gaan. Hij wist wel te zeggen dat er bij een stammenprobleem doden waren gevallen, maar hij kon al evenmin uitweiden over wat de oorzaak van het probleem nu precies zou zijn geweest of zelfs over welke stam het precies ging (CGVS Z. p.7, p.8). U, noch uw zussen of uw neef slaagden er in om het probleem te concretiseren. Aangezien het bloedwraakprobleem toch al meerdere generaties zou hebben gespeeld en u het aanhaalt als reden waarom u uw land verliet, mag er verwacht worden dat u hier gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Dat jullie niet het minste informatie hebben over een bloedwraak die al zeer lang het leven van jullie familie zou beheersen, maakt dat aan uw verklaringen hierover geen enkel geloof kan gehecht worden.

Bovendien heeft blijkens jullie verklaringen niemand van het gezin ooit concrete problemen ondervonden gelinkt aan de bloedwraak (CGVS F. p.4, S. p.13, A. p.12, Z. p.8). Zelfs uw vader bleef hier van gespaard (CGVS A.p.12, F. p.4). Uw vader is ondertussen een oude man en hij werkte wel buitenhuis in zowel Mosul als Bakrama (CGVS A. p.12, F. p.4). Moest er daadwerkelijk een bloedwraakprobleem zijn, kan er aangenomen worden dat het –zeker in het geval van uw vader- wel tot problemen zou geleid hebben in het verleden. Dat u en de rest van de familie in het verleden nooit enig concreet probleem ondervonden hebben gelinkt aan de bloedwraak, roept wederom vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

In 2019 besloot uw vader opeens dat jullie het land dienden te verlaten. Niemand van u, uw zussen of uw neef maakt gewag van een concrete vluchtaanleiding. Op de vraag waarom jullie opeens dienden te vertrekken in 2019, antwoordde F. dat de vader het beslist had en dat jullie moesten volgen. Ze had niet gevraagd naar de reden, want er werd toch niets verteld aan vrouwen, zo liet ze optekenen (CGVS F. p.15). Dat jullie ook hierover niets weten aan te brengen, roept eens te meer vragen op. Wanneer een dergelijke beslissing valt, die heel jullie leven zou veranderen en dus behoorlijk ingrijpend is, kan er aangenomen worden dat er tussen de zussen onderling wel gediscussieerd zou worden over de reden waarom jullie nu plotseling dienden te vertrekken. Er werd echter niets speciaals verteld, volgens F. (CGVS F. p.15). Dit is zeer weinig geloofwaardig. Bovendien kan er aangenomen worden dat, moest het bloedwraakprobleem dermate problematisch zijn, jullie al veel sneller het land zouden verlaten hebben. Hiermee geconfronteerd kon F. niet van repliek dienen (CGVS F. p.17). Ook Z. had hier geen uitleg over. Het was de beslissing van de grootvader, zo zegt hij (CGVS Z. CGVS p.8, p.9). Daar het stammenprobleem reeds jarenlang aansleepte en jullie pas in 2019 een eerste keer probeerden het land te verlaten, ondergraaft dit niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Ook de volgende motieven worden door de Raad pertinent en draagkrachtig geacht en worden mede bij gebrek aan dienstig verweer tot de zijne gemaakt: “Wat betreft uw verklaringen en die van uw zussen en uw neef aangaande het vertrek uit Rashidiyah en de omstandigheden die hier aan de grondslag lagen, moet worden gesteld dat deze allerminst doorleefd zijn en bovendien als uiterst beknopt en doorweven met een aantal tegenstrijdigheden te beschouwen zijn. U kwam niet verder dan te stellen dat IS de stad binnenviel, dat er overal gevechten waren en dat uw vader zei dat jullie moesten vertrekken (CGVS A. p.7). U was nog jong, zo verklaarde u. Jullie waren bang en huilden (CGVS A. p.7). Nu kan er aangestipt worden dat u in 2014 de leeftijd van 44 jaar had bereikt. U kan zich aldus niet verschuilen achter kinderlijke onwetendheid. Ook Sa. haar verklaringen waren weinigzeggend. Ze herinnerde zich niets meer door de schrik, zo stelde ze (CGVS Sa. p.10). De inval van IS was ineens gebeurd, zegt ze, 'ze waren plots overal'. Toen IS Irak binnenviel waren jullie vertrokken. Er waren geen gevechten in de wijk en jullie huis werd later gebombardeerd, zo liet ze optekenen (CGVS Sa. p.10). Z., die op dat moment 13 jaar was, kon eveneens zeer weinig vertellen. Hij hoorde de oudere mannen zeggen dat iedereen dood ging gaan, zo schetst hij. Er kan verder aangenomen worden dat een vertrek van 13 personen toch wel enige organisatie met zich meebrengt. Ook daar wist hij niets meer van. Hij kon zich enkel herinneren dat hij in de auto moest stappen. De weg verliep ook niet chaotisch, aangezien IS nog niet in de stad was volgens hem (CGVS Z. p.5). Geconfronteerd met de verklaringen van u en uw zussen hierover, die duidelijk stelden

dat IS al wel in de stad aanwezig was en dat er reeds gevechten waren (CGVS Z. p.5), wijzigde hij simpelweg zijn verklaringen.

Ook over de vlucht uit Rashidiyah zelf konden jullie niet overtuigen in jullie verklaringen. U haalde aan dat uw vader een wagen gehuurd had om de familie in veiligheid te brengen. U beschreef deze initieel als een kleine passagierswagen. Aangezien jullie met een grote groep mensen vertrokken, meer bepaald uw ouders, uw broer en zijn gezin -8 personen-, u en uw twee zussen, dus 13 personen in totaal, is het vanzelfsprekend dat jullie niet allemaal in een kleine wagen passen (CGVS A. p.6, p.7, p.8). U paste vervolgens uw verklaringen aan en stelde dat het geen gewone kleine wagen was, ook geen grote maar een 'soort kleine wagen', er was genoeg plaats, jullie konden er allemaal in (CGVS A. p.7, p.8). De kleur van de wagen had u ook niet gezien, het was immers donker. U kon evenmin aangeven rond hoe laat jullie het huis verlieten (CGVS A. p.8). Sa. kon evenmin gedetailleerde verklaringen over de vlucht uit Rashidiyah verschaffen en antwoordde ontwijkend op de vragen. Ze werd gevraagd of iedereen een zitplaats had, waarop ze zei dat jullie jullie plan trokken en dat het niet comfortabel was. Misschien zaten er personen op de grond, ze wist het eigenlijk niet. Verder dan aan te geven dat het niet gemakkelijk was maar dat het gelukt was, kwam ze niet (CGVS Sa. p.11). Ook Sa. kon niet toelichten wanneer jullie vertrokken waren of hoe lang jullie onderweg waren (CGVS Sa. p.11, p.12). Het is ongeloofwaardig dat niemand van het gezin er ook maar enigszins in slaagt om ietwat gedetailleerde verklaringen af te leggen over de vlucht uit de stad. Het is immers een ingrijpende gebeurtenis die heel jullie leven zou hebben gewijzigd." Door in het verzoekschrift te herhalen dat zij niet werden ingelicht over de beslissing van de vader om hun land te verlaten en de plannen daaromtrent en dat zij ervoor kozen om in Bakrama te verblijven omdat dit afgelegd was en ze er tijdelijk konden schuilen, zijn verzoekers niet in staat een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen.

Vervolgens is de uitleg in hun verzoekschrift, waar zij stellen dat de andere zussen voor hun vlucht uit Rashidiyah wel nog buiten konden komen en zij daardoor nog in het huwelijk konden treden in tegenstelling tot eerste verzoekster, strijdig met de verklaringen afgelegd bij het CGVS. Immers, eerste verzoekster verklaarde dat haar familie al jarenlang – ruim 20 jaar volgens het verzoekschrift – in een bloedwraak was verwickeld en dat zij ook in Mosul (Rashidiyah) ondergedoken leefden en niet naar buiten gingen (NPO eerste verzoekster, p. 12). Ook tweede en derde verzoekster, F. (NPO, p. 8) en S. (NPO, p. 7), legden gelijkaardige verklaringen af. Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van verzoekers' relaas daar het feit dat zij niet buiten mochten komen een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van de bloedwraak. Ook deze manifeste tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

5.4.5. Samen met de commissaris-generaal oordeelt de Raad dat, rekening houdend met het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas rond de bloedwraak, geen geloof kan worden gehecht aan het jarenlange verblijf van verzoekers in Bakrama, waarnaar ze zouden zijn gevlucht omwille van de bloedwraakproblemen. Bovendien is het opmerkelijk dat eerste verzoeksters, ondanks een jarenlange verblijf in dezelfde woning, zijnde van 2014 – 2020 en het feit dat zij al die jaren zou zijn binnengebleven, gevraagd naar een beschrijving ervan niet verder kwam dan te antwoorden dat het geen echte woning was, er vier muren waren en er niets was (NPO eerste verzoekster, p. 12). Eerste verzoeksters summieri verklaringen over een huis waar zij 6 jaar zou hebben verbleven, ondermijnen ten stelligste de geloofwaardigheid van haar relaas. Ook de verklaringen van tweede verzoekster-overtuigen geenszins, nu zij enerzijds stelt dat zij willekeurig naar Bakrama zijn gegaan waar zij niemand kenden en het huis niet hun eigendom was, maar anderzijds dat het niet mogelijk was, hoewel zij over financiële middelen beschikten, een ander (deftiger) huis te huren omdat zij bang waren voor de bloedwraak (NPO, tweede verzoekster, p. 17-18). Dat zij een huis betrokken van derden, maar het niet mogelijk was om een ander huis te huren, is uitermate eigenaardig. Het betoog in hun verzoekschrift, dat het een onafgewerkte bouwconstructie was, dat het moeilijk is om te zeggen hoeveel ruimtes er waren omdat er geen deuren waren en het niet hun eigen woning was waardoor ze er geen verbeteringen in konden aanbrengen, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, waarbij tevens terecht wordt gewezen op de onderlinge inconsistente verklaringen en die luiden als volgt: *"Hoewel jullie vertrokken waren omwille van het bloedwraakprobleem en ondanks de penibele woonomstandigheden keerden jullie meermaals terug naar hetzelfde dorp, Bakrama. Uw eerst vertrek was in mei 2019, de tweede keer was in februari 2020 en de derde keer was in oktober 2020 (CGVS A. p.13). Tussen mei 2019 en oktober 2020 hebben er zich evenmin concrete problemen voorgedaan (CGVS S. p.15). Ook dit wijst er op dat aan uw verklaringen over de bloedwraak en het ernstige karakter ervan geen enkel geloof kan worden gehecht.*

Voorts kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u daadwerkelijk van 2014 tot 2020 in Bakrama woonde. U woonde volgens uw verklaringen samen met uw ouders, uw zussen, uw broer en zijn gezin (8 personen), dus 13 mensen in totaal, in een vervallen woning zonder deuren of ramen (CGVS A. p.9). U en uw zussen

beschreven de indeling van het huis echter op verschillende manieren. Aangezien u, uw zussen en de rest van de familie gedurende bijna zeven jaar in de woning verbleven zouden hebben en deze nooit zouden hebben verlaten, kan er aangenomen worden dat u in staat bent om deze nauwkeurig te beschrijven. U slaagde hier allerminst in, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u gedurende zeven jaar in die woning in Bakrama verbleven heeft in het gedrang brengt. U beschreef het huis in Bakrama als volgt: het was geen echte woning, het waren enkel vier muren. Er was geen stromend water, enkel een watertank. Er was wel elektriciteit in het huis aanwezig en het huis werd met een kachel verwarmd (CGVS A. p.12). S. stelde eveneens dat het huis in slechte staat was. Het was niet opgedeeld in verschillende ruimtes. Het was niet duidelijk waar de kamers waren en waar de keuken en de badkamer waren. Ze gaf vervolgens aan dat de badkamer boven was (CGVS S. p.12). De oppervlakte van het huis vergeleek ze met de grootte van het gehoorlokaal op het CGVS (7 meter op 5 meter bij benadering). Vervolgens wijzigde ze haar verklaringen opnieuw en stelde ze dat er twee ruimtes waren (CGVS S. p.13). F. had nog een andere beschrijving van het huis in Bakrama. Ze verklaarde dat het huis verschillende kamers had, het was niet duidelijk welke kamer voor wat bestemd was. Het huis was niet af (CGVS F. p.13). F. antwoordde ontwijkend en verklaarde dat het huis eigendom van andere mensen was, dat jullie er niets mee konden doen en het dus niet konden inrichten. Nu kan er verondersteld worden dat wanneer een familie van 13 personen gedurende ettelijke jaren in een huis woont, de kamers wel een bestemming zouden gekregen hebben. Na lang aandringen verklaarde ze dat er een kamer was voor Se. en zijn gezin, een kamer voor u, uw zussen en de ouders en een living. De ruimtes werden door een niet bezette muur gescheiden. De living en de kamers waren elk zeven op vier meter. Voorts was er een trap naar boven waar een kleine kamer was. Deze kamer werd niet gebruikt volgens F. (CGVS F. p.14). Op basis van de deviante verklaringen aangaande de beschrijving van het huis, kan er geen geloof gehecht worden dat jullie daar zo lang gewoond hebben.

Verder is het niet aannemelijk dat jullie zo lang in een dergelijke woning bleven wonen. U stelde dat jullie arm waren en geen keuze hadden (CGVS A., p.9). Nu blijkt echter uit de verklaringen dat uw vader er in slaagde om in zijn eentje in te staan voor het levensonderhoud van 13 personen, om drie illegale reizen te betalen voor die 13 personen en bovendien twee hartoperaties te betalen (voor hem of zijn echtgenote) en voor uw nekprobleem. Als uw vader een dergelijk kapitaal had, kan er aangenomen worden dat, indien de levensomstandigheden in Bakrama dermate problematisch waren, uw vader dat geld wel op een andere manier zou aangewend hebben of op zijn minst een andere woning voor de familie gezocht zou hebben (CGVS F. p.17, CGVS A. p.9, p.10). Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan jullie bewering dat jullie gedurende zeven jaar in Bakrama woonden.”

5.4.6. De Raad oordeelt vervolgens dat verzoekers' onderling inconsistente verklaringen omtrent de familiesamenstelling en familieleden allerminst overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag nog meer op de helling komt te staan. Dit geldt des te meer nu het betoog in het verzoekschrift niet overeenstemt met de realiteit. Zo is het geenszins correct waar verzoekers voorhouden dat de heer I.I. alle naaste familieleden heeft vermeld voor de Belgische asielinstanties, zodat de familiesamenstelling reeds gekend zou zijn geweest in 2007. Uit de door de commissaris-generaal bij de verweernota overgemaakte stukken, namelijk het verslag van het interview op de DVZ, het gehoorverslag bij het CGVS en de ingevulde vragenlijst in de procedure ten gronde van de heer I.I. blijkt de heer I.I. doorheen zijn asielaanvraag slechts melding heeft gemaakt van twee zussen, A. en Sh.. Hij gaf hierbij aan dat zij gehuwd waren en in Bagdad woonden. De naam A. komt het dichtst in de buurt van eerste verzoeksters voorgehouden naam, doch in tegenstelling tot de verklaring van haar broer (zie bijlage 4, rubriek C) houdt zij vol dat zij niet gehuwd is (NPO eerste verzoekster, p. 6). Evenmin gaf eerste verzoekster aan ooit in Bagdad te hebben verbleven. Zowel bij de DVZ als in de vragenlijst, werd de heer I.I. bovendien gevraagd naar al zijn broers en zussen. Hierbij maakte hij geen enkele melding van een broer genaamd S. of zussen genaamd Sa., F., Z. of H. (zie bijlage 2, vraag 32; bijlage 4, rubriek C). Deze vaststellingen druisen niet alleen volledig in tegen het betoog in het verzoekschrift, zij onderbouwen ook verder de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door verzoekster, haar zussen en haar neef geschetste familiesamenstelling niet klopt. Dat I.I., als zoon wel ingelicht werd door hun vader over de details van de bloedwraak en dat hij die elementen ook kenbaar heeft gemaakt ten overstaan van het CGVS ten tijde van de behandeling van zijn verzoek, is evenmin correct. Het door verzoekster bijgebrachte attest van gezinssamenstelling (zie reeds *supra*) kan de geloofwaardigheid op dit punt niet herstellen. Naast het feit dat het louter een kopie betreft, dient opgemerkt te worden dat blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier allerlei documenten in Irak op illegale wijze tegen betaling kunnen worden verkregen, waardoor zij slechts een bijzonder relatieve bewijswaarde hebben.

Bovendien betreffen de overige argumenten in het verzoekschrift omtrent de verklaringen over hun familie, niet meer dan een loutere *post-factum* betoog dat in ieder geval geen afbreuk kan doen aan het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchteloos van verzoekers.

Waar verzoekers menen dat er wel degelijk een familieband bestaat tussen hen en de heer I.I. en zij hiervoor nog verwijzen naar een schriftelijke verklaring van de hand van de heer I.I. (stuk 5 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat dit niet meer betreft dan een verklaring van een derde, dat een gesolliciteerd karakter heeft en niet als objectief bewijs kan gelden, zoals reeds *supra* aangestipt. De Raad herhaalt dat uit de uiteenzetting afdoende is gebleken dat het in de bestreden beslissing opgeworpen motief inzake de ongeloofwaardige familieband *in casu* niet determinerend van aard is en dat kritiek op dit overtollig motief dan ook niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Irak.

5.5.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

5.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers weerleggen noch ontkrachten bovenstaande conclusie aangaande het risico op ernstige schade omwille van het willekeurig geweld in Ninewa. Zij tonen niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zijn analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa baseert niet langer actueel of correct zou zijn of dat hieruit verkeerde conclusies worden getrokken.

De Raad benadrukt dat niet ontkend wordt dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa voor hun dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissingen terecht vast dat verzoekers tijdens de administratieve procedure nagelaten hebben het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Ninewa. Waar verzoeksters in hun verzoekschriften terloops opmerken dat zij als vrouw grotere risico's lopen, zonder deze te concretiseren, tonen zij niet aan dat zij omwille van gender meer getroffen zullen worden door het geweld. Verzoeker brengt evenmin persoonlijke omstandigheden aan door er louter op te wijzen dat hij als man meer risico zou lopen om betrokken te geraken in een conflict.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitevinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit de administratieve dossiers blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens hun persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en dit in aanwezigheid van hun raadsman en een tolk die de taal Badini machtig is. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

5.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad de beroepen ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X, RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO